

לילה טוב, שרוך מאת רועי מליח רשף.

מחזה קצר ל-5 דמויות.

תמונה 1

[שרוך, זקן, שוכב על מיטה.]

שרוך: שתי נשים היו בחיי. אישה וכלבה. שתיהן חלו. הכלבה השתעלה ונשארה בחיים. אשתי הקיאה ומתה. העצבות שעוטפת אדם עוזרת לו לישון כדי לזרז את המחר. רק המחר יכול לאושש קצת את הכאב. מוכרח לישון, מוכרח! [עוצם את עינו בכוח] לישון! [מנסה שוב] לישון!
[אדל, צעירה, נכנסת לבמה. לבושה שמלה קיצית. בידה מזוודה]

שרוך: אלוהים אדירים, מה עושה פה אשתי מלפני ארבעים שנה? זה חלום? אם זה חלום אני בטח ישן. הידד הצלחתי. עוד מעט יגיע המחר והכאב ייחלש. בינתיים אהנה מזיכרונות טובים.

אדל: שלום בעלי.

שרוך: אדל יקירתי. אני כל כך שמח לראות אותך. אני חולם נכון?

אדל: למי אכפת.

שרוך: תראי אותך, צעירה בארבעים שנה. הו, כמה טוב שאת פה. הגעגועים הרגו אותי.

אדל: בינתיים אתה חי לתפארת.

שרוך: אני זוכר את השמלה הזאת. קנינו אותה שנפגשנו בניס. את נראית נפלא.

אדל: אתה נראה חיוור.

שרוך: אני לא כמוך, צעיר בארבעים שנה. קיוויתי שתופיעי. בואי כנסי למיטה. תני לי להרגיש את חום גופך, להריח את ריח שיערך, לנשק את כתפך. אני מתגעגע לנגיעה הרכה של יד נשית.

אדל: באתי להיפרד.

שרוך: להיפרד?

אדל: אני נוסעת.

שרוך: כבר נוסעת, עוד לא הגעת, כבר נוסעת?

אדל: החלומות שלך הם לא מקום מרנין. אין לי למה להישאר.

שרוך: בשבילי.

- אדל : אני נוסעת לניס. היום, בעוד פחות משעה.
- שרוך : לניס, לניס שלנו, באמצע הלילה? מדוע? כדי להיזכר בימים היפים שהיו לנו?
- אדל : יש לי אהבה.
- שרוך : אהבה?
- אדל : פסיכולוג, אתה אולי מכיר אותו. כלונץ שמו.
- שרוך : כלונץ?
- אדל : כן. כלונץ. הוא מאהב שלי. הוא אוהב אותי. הוא לוקח אותי לניס בחלומות שלו.
- שרוך : בחלומות שלו?
- אדל : כן, אצלו יש פנטזיה. אצלך נחירות ושממה צחיחה.
- שרוך : אבל לניס? ניס שלנו. זאת העיר שבה הכרנו. שהייתי מתופף בצי המלכותי.
- אדל : הוא פסיכולוג. הוא מקשיב לי.
- שרוך : כלונץ?
- אדל : כן, כלונץ. הוא חולם על מקומות שאתה כבר שכחת.
- שרוך : וזו אשמתי שאני זקן ושוכח? אני אשם שהמציאות מקהה את החושים?
- אדל : תתגבר. ארבעים שנה היינו ביחד, זה מספיק בהחלט. מה שלא הספקתי שם אספיק עכשיו. ארבעים שנה לא חלמתי. עכשיו בחלומות מותר לי. [שתיקה] נו מה אתה עומד ומביט עם עיני עגל? לך, תעבור הלאה. יבוא המחר ותשכח גם ממני.
- שרוך : אותך לא אשכח.
- אדל : בסוף שוכחים.
- שרוך : בסוף מתים.
- אדל : אני מבזבזת עליך זמן יקר וכלונץ מחכה לי. השיממון בחלומותיך עושה לי רע לעור.
[פונה ללכת.]
- שרוך : אדל...
- אדל : מעתה תקרא לי רוזלין.
- שרוך : את בטוחה שזה כלונץ?
- אדל : כן.
- שרוך : אולי טעית בשם? אולי שמו כלומץ או כרוניץ?
- אדל : לא. שמו כלונץ. אני יודעת. אני לא שוכחת. יש לי קעקוע על התחת.
- שרוך : על התחת? יש לך קעקוע של פרח על התחת.

- אדל : זה כלונץ.
שרוך : הפרח?
אדל : זה לא פרח זה כלונץ.
שרוך : אבל זה נראה כמו פרח.
אדל : זה כלונץ. אני אומרת לך, ואני יודעת שאני אומרת. כי זאת אני. זה כלונץ.
שרוך : כלונץ, חבר שלי כלונץ?
אדל : אני צריכה ללכת. רק רציתי שתדע.
שרוך : בשביל מה? בשביל מה רצית שאדע?
אדל : בכל זאת ארבעים שנה עשינו יחד שקע בספה. אל תדאג, יגיע המחר ותשכח אותי.
שרוך : זה סופי?
אדל : כן.
שרוך : ולא תשאירי לי כלום? שום חתיכת זיכרון.
אדל : שום דבר.
שרוך : לא מטפחת או חתיכת שיער?
אדל : לא. הכול שייך לכלונץ.
שרוך : אפילו תמונה שלך אין לי.
אדל : לפחות יש לך את השקע בספה.
שרוך : גם אותה זרקתי. נשארתי רק עם הכורסא.
אדל : זבש"ך.
שרוך : תחשבי עלי? אפילו קצת.
אדל : מדוע. אתה מיותר.
שרוך : ארבעים שנה היינו יחד.
אדל : ארבעים שנה יותר מדי. ומה קיבלתי מזה. טחורים וקלקול קיבה. אני צעירה עכשיו, מגיע לי להגשים חלומות.
שרוך : אני לא אשם שנשארתי בחיים.
אדל : תתבגר, שרוך, אדם בגילך נאחז ככה במה שכבר הלך. תתבייש לעצמך. להתראות, הלכתי. ותגיד תודה שהתחשבתי ולא פשוט נעלמתי.
[יוצאת. אור יורד על שרוך.]

תמונה 2

[חלון ביתו של כלונץ. שרוך בפיגימה עומד וצועק]

שרוך : כלונץ! כלונץ! תפתח את החלון. מיד! עכשיו!

כלונץ : ישנים פה!

שרוך : צא לחלון, אתה שומע אותי?!

כלונץ : [פותח חלון] מה כל הרעש והמהומה הזאת! שרוך? מה אתה עושה פה בשעה כזאת בפיגימה,

באמצע הלילה?

שרוך : תחזיר לי את אשתי.

כלונץ : על מה אתה מדבר, ידידי. אשתך נפטרה, זיכרונה לברכה. ואני מבין שכואב לך אבל זאת

לא סיבה להעיר אותי ככה מהשינה. חלמתי חלום כל נעים.

שרוך : גם לקחת את אשתי וגם חלום נעים?

כלונץ : אתה מוכן להיות בשקט.

שרוך : גם שקט, גם אשתי וגם חלומות נעים. די לכאב!

כלונץ : אולי תבוא מחר, לקליניקה שלי. נדבר.

שרוך : אין על מה לדבר.

[מופיעה קרוצה בחלון שני]

קרוצה : מה זה כל הרעש הזה, עד שסוף כל סוף אני נרדמת, באים פה ומעירים.

כלונץ : מי את?

קרוצה : מה זאת אומרת, אני קרוצה, אשתך.

כלונץ : מתי התחתנו?

קרוצה : מה זאת אומרת, לפני ארבעים שנה.

כלונץ : אני לא זוכר אותך.

שרוך : סליחה אבל עכשיו מדובר בי.

קרוצה : מי זה?

כלונץ : זה שום דבר, זה רק שרוך.

שרוך : רק שרוך, רק שרוך?! אין לך שום בושח. חשבתי שאתה חבר שלי. ניגנו יחד בצבא. אני

בתוף אתה בחצוצרה

כלונץ : אני לא זוכר שום חצוצרה.

קרוצה : על מה הוא מדבר?

שרוך : איפה המזוודה?

כלונץ : המה?

שרוך : המזוודה.

כלונץ : מה לך ולמזוודה?

קרוצה : בשביל זה מפריעים? בשביל מזוודה. מה זה פה?

שרוך : ניס שייכת לי. לי ולאשתי. שם הכרנו.

קרוצה : מה אתה רוצה, שאלוהים ישמור?

שרוך : הוא לקח לי את ניס ואת אשתי והשאיר לי כלבה חולה.

קרוצה : אני לא מבינה.

כלונץ : אשתו נפטרה לפני כמה ימים. כואב לו. הוא מתאבל.

שרוך : בעלך ואשתי. על זה אני מדבר. הוא נוסע לניס.

קרוצה : אתה נוסע לניס ולא סיפרת לי?

כלונץ : מה לי ולניס?

שרוך : אשתי. זה מה לך ולניס. היא באה, היא אמרה שהיא נוסעת אתך לניס.

קרוצה : מה הזה הסיפור שהוא מספר?

כלונץ : אין לי מושג. לניס אני נוסע רק בחלומות.

שרוך : אהה!

כלונץ : מה!

קרוצה : אתה חולם על ניס?

כלונץ : זה פשע לחלום על ניס?

שרוך : זה פשע לנסוע עם אשתי לניס.

כלונץ : למה לי לטרוח לחלום על ניס עם אשתך?

קרוצה : אז עם מי אתה נוסע?

כלונץ : לא עניינכם! חלומות זה דבר פרטי.

שרוך : אה-הה!

כלונץ : זכותי לחלום מה שבא לי איך שבא לי. אם לאדם לא נותנים לחלום בשקט אז נשאר רק

המציאות. ואני לא מוכן שיחקרו אותי שתי וערב.

קרוצה: אני לא ידעתי שאתה חולם על ניס. חשבתי שאתה חולם על דברים אחרים. דברים חשובים. כמו על הבן שהיה לנו.

כלונץ: היה לנו בן?

קרוצה: היה כן, נהרג במלחמה. אתה לא זוכר?

כלונץ: לא.

שרוך: רגע אחד, עכשיו מדובר בי!

קרוצה: מי הפך אותך לבעל הבית פתאום? בא לפה באישון הלילה וצועק עכשיו מדובר בי. אתה לא רואה שאני ובעלי באמצע שיחה?

שרוך: אני באתי, אני צעקתי אני אחראי לאור שבחלונכם.

קרוצה: תסתלק מיד, יש פה עניין משפחתי. ואתה רק מוסיף עוד אינפורמציה, ועוד בלי הוכחות. אתה יוצר בלבול. מכניס את אשתך ואת עצמך לתוך מוחו של איש מסכן.

שרוך: ניס, ניס, ניס!

קרוצה: אני קוראת למשטרה.

שרוך: אשתי, אשתי, אשתי!

כלונץ: תפסיק לדבר על אשתך! אשתך זקנה ואני חולם על צעירות.

שרוך: אהה!

כלונץ: מה אתה צועק אהה! אהה! אהה! מה אהה?

שרוך: אה-הה!

קרוצה: אתה חולם על צעירות וניס, מי ידע, לא ראיתי רמז. אני חולמת על בני המת ואתה חולם על הרפתקאות מין באירופה.

שרוך: עם אשתי.

כלונץ: טוב, מספיק עם פיסת המציאות הזאת, אחרי זה מתפלאים שאני חולם חלומות. שרוך לך הביתה. מספיק נזק עשית!

שרוך: כלונץ, אני מתחנן בפניך, יש כל כך הרבה אחרות שאפשר לחלום עליהן, עזוב את אשתי במנוחה. בבקשה ממך.

כלונץ: בסדר, אבל על ניס אני לא מוותר. יש גבול.

שרוך: תודה, כלונץ, אתה חבר יקר.

[שרוך יוצא]

קרוצה: אתה הולך לישון?

כלונץ : יש סיבה להישאר ער?

קרוצה : חוזר לחלומות שלך?

כלונץ : אמרתי שעל ניס אני לא מוותר.

קרוצה : קח אותי אתך.

כלונץ : לא.

קרוצה : בבקשה!

כלונץ : [פאוזה] לא. אני לא יודע מי את בכלל.

[יוצא]

קרוצה : קרוצה, קרוצה, אשתך. [פאוזה] אבוי, בחלומות אני חולמת על בני שמת במלחמה

ובמציאות בעלי בוגד בי בחלומות.

תמונה 3

[באורו של פנס רחוב סמוך לביתו של כלונץ. מגיע שרוך.]

שרוך : מהר חייבים לחזור לישון. לפני שיגיע המחר. הו, הנה מקום ראוי.

[מתיישב באור הפנס ועוצם את עיניו, נכנסת קבצנית]

דיפקה : הלוי, מה זה קורה פה? באים מיום עבודה וכבר מעקלים לך את הבית. אנשים כמו פרפרי

לילה, נמשכים אל האור. אדוני, אדוני. להתעורר ולזוז.

שרוך : [בעיניים עצומות] אני ישן!

דיפקה : מעניין לי את הקורקבן. קום. אתה יושב לי בסלון.

שרוך : זקנה, אין לך כבוד. אנשים מנסים לחלום פה.

דיפקה : נו, ואני לוקחת שלושה אוטובוסים. קום, קום ותזוז! לך הצידה. לך לפנס אחר.

שרוך : ואיך אדע ששם פנוי?

דיפקה : זה פנס פנוי. סמוך עלי. התפנה אתמול.

שרוך : מה קרה?

דיפקה : קפא למוות. היה בחור נחמד.

שרוך : תודה לך.

דיפקה : רגע אחד!

שרוך : מה קרה?

דיפקה : שכר דירה. זה לא דיור מוגן פה. ארבעה שקלים בבקשה.

שרוך : פעם עלה חצי שקל היום ארבעה שקלים.

דיפקה : אינפלציה.

שרוך : בסדר, הנה קחי. זה מה יש לי. [נותן לה אגורה].

דיפקה : אגורה? זה לא מכסה אפילו את הלכלוך שתשאיר.

שרוך : זה מה יש לי.

דיפקה : זה מה יש לי? לכל מקום שלא פונים זה מה שאני שומעת - זה מה יש לי. טיפה כבוד אין.

באירופה יודעים לתת כבוד, באירופה נותנים יורו. פה, רואים אותי, פתאום כולם

הופכים לעניים. גם אני מנסה לחסוך, אתה יודע.

שרוך : [נשכב באור הפנס]. מספיק, שקט, אני חייב לישון.

דיפקה : תישן, תישן. חס ושלום אני לא רוצה להפריע לך! מנוחת הלוחם.

שרוך : לילה טוב.

דיפקה : תדחוף אותו לתחת, את הלילה שלך. נותן לי אגורה ומצפה לברכות.

תמונה 4

[שרוך ישן גניחות של משגל נשמעות. אור עולה על מיטתו של שרוך ומתחת לסדיניה שניים מקיימים משגל. מתוך השמיכה מציצה אדל הצעירה וממשיכה לגנוח].

שרוך : אדל? אדל שלי! [ממשיכה בגניחותיה] אדל! אהבתי. תודה לאל, חלום אחר. כאן יש מיטה.

אח, אדל שלי, אני זוכר שעל מיטתנו שכבנו ככה, כמו שני יצורי פרא לא מרוסנים. ואת גנחת.

בדיוק כך גנחת.

אדל : [גונחת] אה!

שרוך : אותה גניחה בדיוק.

אדל : [גונחת] אה!

שרוך : אותו תו, אותו צליל, הרמוניה לאוזניים. הו, זיכרון נעים, זיכרון טוב.

אדל : [גונחת] אה!

שרוך : ועכשיו היית קוראת לי בשמי. "הו, שרוך!"

אדל : הו, כלונץ!

שרוך : כלונץ?!

אדל : הו כלונץ, כלונץ!

שרוך : עוד פעם כלונץ!

אדל : אוי מיין גוט, כלונץ.

שרוך : מיין גוט? מיין גוט?! כלונץ מיין גוט!

אדל : כלונץ, כלונץ!

שרוך : כמה כלונץ. אצלי היה פעם אחת. "הו, שרוך." פעמיים לכל היותר.

אדל : איי, כלונץ!

שרוך : שרוך! השם שלי שרוך!

אדל : כלונץ!

שרוך : שרוך!

אדל : אוי כלונץ!

שרוך : אוי שרוך, אוי שרוך. פעם אחת תגידי אוי שרוך! בשבילי, אוי שרוך. בשביל ארבעים שנה.

"אוי שרוך" אחד. בודד. קטן. לא אכפת לי. שיהיה אפילו שיעול. שיעולון.

אדל : [גומרת] אוי...אהה... אוו... ..

שרוך : הנה זה בא.

אדל : כלונץ!

[בבת אחת יורד האור על אדל ושרוך נשאר לבדו].

שרוך : [צועק] ארבעים שנה, את שומעת, ארבעים שנה! ארבעים שנה...! מהר, להתעורר, מהר.

[פאוזה] קום, פקח עיניים. שרוך. עשה משהו לכל הרוחות! [מכה את עצמו] קום! קום, קום, קום.

תמונה 5

[אור הפנסים עולה. ודיפקה רוכנת מעל שרוך ומעירה אותו].

שרוך : [ממלמל מתוך שינה] ארבעים שנה... אוי שרוך.. ארבעים שנה...

דיפקה : הלו, אדון. אי אפשר ככה. אני צריכה לקום מחר לתפוס את האוטובוס הראשון. אתה לא

נותן לישון.

שרוך : אני ער?

דיפקה : כן.

שרוך : הגיע המחר?

דיפקה : אותו הלילה, אותם הדיכאונות.

שרוך : ארבעים שנה... ואז בלילה אחד פוף!

דיפקה : פוף, תעשה במקום אחר.

שרוך : אם רק הייתי יודע. ארבעים שנה...

דיפקה : מספיק כבר, ארבעים שנה, ארבעים שנה... לי יש רק ארבע שעות שינה. ואתה ממשיך

לדפוק בראש ארבעים שנה. הנה קח את האגורה שלך ולך תמצא לך אור אחר.

שרוך : אשתי משתגלת בחלומות.

דיפקה : בחלומות מותר הכול.

שרוך : לא מותר. לא מותר.

דיפקה : אדוני, אתה רואה את זה? [מסובבת לו את ישבנה.] אתה יודע מה זה?

שרוך : זה התחת שלך.

דיפקה : ואתה יודע למה הוא מופנה אלייך? כי רק הוא מתעניין במה שיש לך להגיד. עכשיו

קישטא, קישטא.

תמונה 6

[מרפסת ביתו של כלונץ. מגיע שרוך. אווז בתוף. הוא נעמד ומרעיש!]

שרוך : [מתופף] לקום, לקום! לא לישון. כלונץ! לקום! לקום! לא לישון! [מתופף] לקום, לקום! לא

לישון! לקום, לקום, לא לישון!

[עולה אור בחלון]

שרוך : כלונץ! לקום! [מתופף] לקום, לקום! לא לישון!

כלונץ : [מופיע בחלון] מה קרה, מי זה מעיר אותי מהשינה!

שרוך : הנה הבוגד, בן הבליעל!

שרוך : [מתופף] אוי כלונץ, אוי כלונץ, מיין גוט כלונץ!

כלונץ : תפסיק את הרעש הזה.

שרוך : [מתופף] אוי כלונץ, אוי כלונץ.

כלונץ : תפסיק את השיגעון הזה!

שרוך : על גופתי המתה. אני אעמוד פה עד שיגיע המחר.

כלונץ : מה אתה חושב שפה תחנה מרכזית?

שרוך : על המיטה שלי! על הסדינים שלי. על הזיעה שלי. בלי בושה, אתה ואשתי. אוי כלונץ, אוי

כלונץ.

כלונץ : מה אתה רוצה שרוך?!

שרוך : את אשתי בחזרה.

כלונץ : שוב חזרנו לאותו נושא. כבר הירח עייף ממך. לך הביתה לישון, שרוך. תקום מחר חדש ורענן.

שרוך : [מתופף] לקום, לקום לא לישון! לקום לקום לא לישון!

[קרוצה מופיעה]

קרוצה : מה זה קורה פה?

כלונץ : מי את?

שרוך : הוא שוכב עם אשתי. בעלך שוכב עם אשתי. על המיטה שלי, על הסדינים שלי!

קרוצה : אותו סיפור שוב?

כלונץ : לך הביתה, שרוך.

שרוך : [מתופף] מיין גוט כלונץ! מיין גוט כלונץ!

קרוצה : מה זה אמור להביע, מיין גוט כלונץ?

כלונץ : בסדר אני מודה ומתוודה. אני בחלומות מנהל משגלים עם בחורות צעירות.

שרוך : עם אשתי.

כלונץ : לא אשתך!

קרוצה : מה איתי?

כלונץ : אותך יש לי במציאות. לפחות תשאירי לי את החלומות.

קרוצה : אבל למה עם אשתו, למה עם אדל? מה יש לה שאין לי?! למה אתה לא חולם עלי שהייתי

צעירה. לא הייתי מספיק יפה? למה אותי אתה לא לוקח לניס בחלומות ושוכב איתי

במיטתו?

כלונץ : כל עוד את חיה המציאות חזקה מהדמיון. אני לא זוכר שהיית צעירה. אלה החיים, זאת

הזקנה.

קרוצה : יש תמונות.

כלונץ : הם דהויות.

קרוצה : אבל למה אשתו, למה במיטתו? [יוצאת בסערה].

כלונץ : [צועק אחריה] זאת לא אשתו וזאת לא מיטתו.

שרוך : זאת כן מיטתי וזאת כן אשתי.

כלונץ : יש לך הוכחות שאתה בא לפה והורס חיים?

שרוך : יש לה קעקוע שלך על התחת.

כלונץ : יש לה קעקוע של פרח על התחת.

שרוך : זה אתה.

כלונץ : זה פרח.

שרוך : זה אתה, היא אמרה שזה אתה. הפרח הוא כלונץ. וכלונץ זה אתה!

כלונץ : אני עוצם עיניים והנה מגיע לה בחורה שואלת לשלומי אומרת לי כמה היא נמשכת אלי.

יושבים מדברים שותים כוס יין, רואים את השקיעה. אני מספר לה על ניס, היא אומרת

לי אני באה אתך.

שרוך : זאת אשתי.

כלונץ : אני שואל לשמה היא עונה לי רוזלין. לאשתך קוראים אדל.

שרוך : אשתי חלמה על השם רוזלין.

כלונץ : עכשיו אני אשם בחלומות של אשתך?

שרוך : מה בסך הכול אני מבקש ממך, כלונץ. שתחלום חלום אחר.

כלונץ : אין לי, מצטער. ביקשת מקודם שאוותר וניסיתי. אמרתי לה בחלום, תקשיבי, חברי

הטוב, שרוך, ביקש ממני לעזוב. אני והוא יחד עוד מהצבא. היא הקשיבה בשקט,

ואמרה לי, כך אני נשבע, אני לא מוותרת על ניס בעד שום הון שבעולם.

שרוך : לא מוותרת על ניס בעד שום הון שבעולם?

כלונץ : כך אמרה לי בחלומי.

[שתיקה.]

שרוך : היא עקשנית, אני מכיר אותה. כשהיא אומרת היא לא מרפה.

כלונץ : אני מצטער ידידי, אם זה היה תלוי בי אז אתה יודע...

שרוך : אני יודע. אין מה לעשות.

כלונץ : אני מבין שהלב שלך כואב.

שרוך : הלב שלי מדמם. כואב לי, כלונץ, כואב. לא נותר לי ממנה כלום, רק החלומות.

כלונץ : בשביל זה יש את המחר, שרוך. אבל אתה מוכרח לישון. מחר הכאב יהיה פחות.

שרוך : לא רוצה שיהיה פחות.

כלונץ : תן לה לחלום!

שרוך : אל תעשה לי טובות. לפחות אם אתה חבר, תשאיר לי את הכאב.

[שרוך יוצא. קרוצה מופיעה עם מזוודה קטנה.]

קרוצה: אל תעצור אותי זה לא יעזור. תתחנן, תבכה. תגיד לי מילות אהבה. אני החלטתי. אני הולכת. [שתיקה] להתראות. [שתיקה] לא תשאל לאן אני הולכת? [שתיקה] רחוק. לא תשאל כמה רחוק? [שתיקה] הכי רחוק. [שתיקה] לא, לא, לא, שום דבר שתגיד לא יעזור לך. לא "תישארי קרוצה", "חיי אינם חיים קרוצה", "את משלימה אותי קרוצה" מצטערת, אני החלטתי. לא תשאל מתי אני חוזרת? [שתיקה] לא חוזרת. להתראות, אל תחכה לי. כי אני לא חוזרת. לא תראה יותר. [שתיקה] ארבעים שנה ראית את הפרצוף שלי כל בוקר ועכשיו הוא הולך. הפרצוף הזה הולך לתמיד. אתה רואה, העיניים האלה שראו אותך עושה שטויות, האף הזה שהריח את כל הסירחון שלך, הפה הזה שנישק אותך שהיית חולה, האוזניים האלה ששמעו כל טרוניה שהייתה לך. כל זה עכשיו הולך. [פאוזה] לא תנופף את ידך ותגיד "להתראות". תשמרי על עצמך קרוצה. הלילה מסוכן לאישה כמוך. אולי לא תלכי, בבקשה ממך אני מתחנן" [שתיקה] לפחות תגיד "להתראות, קרוצה" [שתיקה] לפחות תגיד את שמי... "קרוצה".

כלונץ: רוזלין.

קרוצה: לא רוצה לשמוע, אני הלכתי.

[יוצאת].

תמונה 7

[שרוך מתעורר.]

שרוך: ישנה כל כך טוב.

[מעיר אותה]

שרוך: סליחה גברת... גברת...

דיפקה: מי זה מעיר אותי? [מבחינה בשרוך] שוב אתה? דבר אל התחת.

שרוך: אשתי...

דיפקה: שוב אשתך? הכול חוץ מאשתך. עכברים מכרסמים את גופי, ג'וקים מדגדגים אותי בבית

השחי, כלבים משתינים על רגלי, יונים מחרבנות על ראשי. אבל כולם נותנים לישון. חוץ ממך.

הכול אני מוכנה לקבל רק לא אותך ואת החלומות על אשתך.

שרוך: שרוך שמי.

דיפקה: לא, לא. אל תגיד לי את שמך. פתאום תחשוב שאנחנו חברים. שיש לך זכויות, שאתה יכול לשתף אותי בכל מיני דברים. אתה לא שרוך, אתה שום דבר, לא כלום, לא קיים, אפס. אתה בכלל לא פה. מעולם לא היית.

שרוך: קר לי וכואב לי.

דיפקה: [עושה עצמה עיוורת] מי זה? שמעתי רחש? לא ייתכן. זאת בטח הרוח. כן הרוח שמביאה איתה אבק. זה מה שזה אבק. לכלוך, שערות ותאי עור מתים.

שרוך: אני לא אבק, אני שרוך.

דיפקה: בטוח אבק. ולאבק אני לא מתייחסת. קישטא! אבק לך למקומך. קישט!

[פאוזה]

דיפקה: אתה עוד פה?

שרוך: כן.

דיפקה: [נושפת על שרוך] פו... פו... מקומו של אבק הוא בפינה חשוכה שאף אחד לא זוכר. שם

מקומך, לשם תלך. [נושפת בחוזקה] פו... פו... ..

[שרוך הולך לאור הפנס השני. מתיישב. דיפקה נרדמת. שרוך עוצם את עיניו.]

תמונה 8

[נשמעת צפירת רכבת. לבמה נכנסת, אדל, לבושה בשמלה קיצית. נכנס אחריה כלונץ עם מזוודות ביד.

כלונץ: יקירתי, את מוכנה לניס?

אדל: מוכנה.

שרוך: רגע!

אדל: שוב אתה!

שרוך: אל תתייחסו אלי. תמשיכו כרגיל. אני לא יותר מזבוב על הקיר. יתוש, חיפושית הבוד,

פיסת אבק.

אדל: אני לא יכולה ככה, לא שחרקים ואבק בוהים בי וחולמים.

שרוך: לא באתי להפריע, רק להתבונן.

אדל: תתבונן בחלומות משלך ותעזוב את שלי במנוחה. כאן זה לא טלוויזיה. זאת הפנטזיה

שלי. לך לשכחה שלך.

שרוך: אני לא מרגיש טוב, קשה לי כבר לנשום, אין לי שום דבר אחר. תני להתבונן. תני שיהיה

זיכרון אחרון.

כלונץ : תכאב בבית, בזמן הטחורים. לא בחלומות של אחרים.

שרוך : לא נותר לי ממך כלום.

כלונץ : תתבייש לך, מציצן! תן לאשתך מנוחה.

שרוך : לא אתבייש, לא אתבייש!

כלונץ : תתבייש.

שרוך : לא. לא מוכן. יש לי זכות להתבונן, זו זכות בסיסית של אדם. ואתם לכו לניס ותרקדו עד

אור הבוקר, ואני אמצוץ את הכאב עד שהלב יתפוצץ.

[צפירת רכבת]

כלונץ : עזבי אותי, יקירתי, ניס קוראת לנו. תני לו להביט. שיכאב כמה שירצה.

[כלונץ יוצא. אחריו אדל. היא עוצרת מביטה בשרוך רגע.]

אדל : לניס.

[שרוך נותר לבד.]

תמונה 9

[מתעורר.]

שרוך : קשה לנשום. הלב דופק. הראייה נעשית מטושטשת.

[דיפקה נכנסת]

שרוך : לאן הלכת?

דיפקה : היו לי עניינים, עניינים של נשים, וזה לא עניינך. תחזור לישון, לפחות ככה יש לי

את האשליה שאתה מישהו אחר.

שרוך : מה עשית שם מאחור?

דיפקה : תראו אותי, חקירה צולבת. יש לי צרכים.

שרוך : באמצע הלילה?

דיפקה : אני צריכה לשחרר. מה לעשות, גם אני בן אדם. אני לא מחליטה מתי יש לחצים ומתי לא.

ואני כשיש לחצים, לוחצת. [שתיקה] מה אתה פוער עיניים כאילו אני מגדל פיזה. כל העולם

מתעלם מדיפקה וזה תוקע עיניים כאילו אני תלויה בלובי. הלו, זקן, אני לא אמנות, אני

דיפקה. שוב פוער עיניים. לך לישון, זקן, לפחות אז יותר קל לדמיין אותך מת. [שתיקה]

אתה לא נראה טוב.

שרוך : קר לי, אני כבר לא מרגיש את הרגליים. הידיים רועדות. והקור. הקור מקפיא עצמות.

דיפקה : מחר יגיע תשכח הכול.

[שרוך, קם ממקומו. והולך ונשכב לצדה של דיפקה. הוא מתחכך ומנסה למצוא מקום.]

דיפקה : מה זה, מי זה נכנס לי למיטה? [מבחינה בשרוך] שוב אתה. לא סיכמנו שאתה אבק?

שרוך : קר לי.

דיפקה : ומי בדיוק נתן לך רשות להשתמש בחום שלי?

שרוך : כואב לי.

דיפקה : לך הביתה, אבק.

שרוך : תני לי להישאר לפחות עד שתעלה השמש. אני מבטיח אני לא אפריע. אשתי מלפני

ארבעים שנה היום עזבה אותי לניס.

דיפקה : ואני הנחמה שלך? משתמש בשדיים שלי בתור כרית ובגוף שלי בתור שמיכה. אני לא

מחלקת נדבות, שיהיה ברור. לכל חלק פה יש מחיר.

שרוך : כל שנותר לי זה אגורה.

דיפקה : שוב אתה בא אלי עם האגורה שלך. זה לא מספיק בשביל לנשום עלי.

שרוך : בבקשה, תני לי מחסה. הלב שלי כואב וקר. אני מתחנן.

דיפקה : לא.

שרוך : נשארתי לבד ואין לי כלום. לפחות שיכאב ויהיה לי חם.

[שתיקה]

דיפקה : בסדר, בסדר. אבל אני רוצה שיהיה ברור, אני לא רוצה שיחשבו דברים. חום גוף וכרית,

אני לא מוכנה ליותר.

שרוך : ואולי ליטוף?

דיפקה : נותנים לך אצבע אתה רוצה את כל היד. בסדר, שים ראש פה.

[שרוך מניח את ראשו על שדיה של דיפקה. ועוצם את עיניו. היא מלטפת את שיערו. הוא פורץ בבכי.]

שרוך : לו אמרתי לה יותר שאני אוהב אותה. לו הייתי מתייחס אליה כשבכתה. לו הייתי מתקן

את השקע בספה... היא הקיאה ומתה, את יודעת. ואני ניקיתי את הקיא. חבל שניקיתי,

לפחות היה נשאר זיכרון. אפילו תמונה אין לי.

[שרוך מת.]

דיפקה : מת. בא, מתארח, משתמש לי בבשר, מתלונן על הלחצים שלי. נושם נשימה אחרונה

ומתפגר. אפילו תודה לא אמר. נחר והלך. יותר מדי טוב לב יש בך דיפקה וכולם מנצלים

אותך.

[נכנסת קרוצה]

קרוצה: פנוי פה?

[דיפקה מביטה בה.]

דיפקה: פנוי.

סוף.